మెన్ ప్రొటెక్షన్ సెల్

- వి. పి. బి. నాయర్

కొన్ని అత్యవసరమైన పనులు పూర్తి చేయాల్సి వున్నందున ఉదయం ఆరు గంటలకే వచ్చి రాత్రి పది గంటల దాకా వర్క్‌షాపులోనే వుండిపోయాడు మంచివాళ్లలో అతి మంచివాడైన శాంతకుమార్. పగలంతా ఒక్క నిమిషమైనా విశ్రాంతి తీసుకోలేదతడు. రిపేర్ పూర్తయిన రెండు కార్ల యజమానులూ వచ్చి సంతోషంగా వాటిని తీసికొనిపోయారు.

రేపు ఉదయం వస్తాడే ఆ పిసినారి రామారావు రిపేర్ పూర్తయిన తన కారు కండిషన్ చూసి ఎంత ఆశ్చర్యపడిపోతాడో! సంతోషంతో గంతులే వేస్తాడేమో! మరే వర్క్‌షాప్‌లోనూ ఆ డొక్కు కారు ఇంత శీఘ్రంగా బాగుపడి వుండేది కాదు.

కార్యసాధనకోసం అవసరమైతే గాడిద కాళ్లయినా పట్టుకోవడానికి వెనుకాడడు. పని పూర్తి చేయించుకున్న తర్వాత అంటే రిపేర్ బిల్లు చేతికందిన తర్వాత తన పిసినారితనాన్ని తేనె పూసిన నవ్వుతో కప్పుకొని ''మనం చిరకాల మిత్రులం కదా! నా ప్రస్తుత పరిస్థితి అంతా నీకు తెలుసు. బిల్లు కొంచెం తగ్గించలేవా?'' అని దీనంగా అడుగుతాడు. దీనికి నా ప్రతిస్పందన ఎలా ఉంటుందో, ఎలా ఉండాలో ఇక్కడ వ్యక్తం చేయటం అంత భావ్యం కాదు.

రామారావు అన్న నామం ధరించిన వాళ్లలో ఎక్కువ శాతం ఇంత పిసినిగొట్టు వాళ్లుగా మారిపోతున్నారెందుకో? ఈ పేరుగల మిత్రుడు విజయవాడలో నాకొకడున్నాడు. చక్కగా వ్యాపారం చేసుకుంటున్నా కనీసం ఇన్‌కంటాక్స్ కట్టటానిక్కూడా డబ్బులులేవని వాపోతూ ఉంటాడు. అత్యవసరమైన ఖర్చులకు కూడా అతని జేబులో ఉండే చిల్లర సైతం నక్కుతూ నానుతూ బయటకొస్తుంది. కానీ తనకోసం ఎవరైనా డబ్బు ఖర్చుపెడుతున్నప్పుడు గానీ ఏదైనా వస్తువును ఉచితంగా ఇస్తున్నప్పుడుగానీ అతని ముఖారవింద విలాసాన్ని వర్ణించతరమా?

నెల్లూరులో మరో రామారావు కనీసం నెలకోసారైనా హైద్రాబాద్‌కు వస్తుంటాడు. ఉదయం వేళల్లో హైద్రాబాదుకు వచ్చే రైలు దిగి, స్టేషన్‌లోనే కాకిమునక స్నానం చేసి, సమీపంలో ఉండే ఓ మిత్రుడింటికి కాలినడకన వెళ్లి ఉపాహారం దట్టించేవాడు. స్నేహితుల వాహనాలతోనే పనులన్నీ పూర్తి చేసుకుని రాత్రి భోజన భాజనాదులన్నీ మిత్రుల గృహాల్లోనే ముగించి కానీ ఖర్చులేకుండా తిరుగుముఖం పట్టేవాడు. ఒకవేళ హైద్రాబాదులో రెండు మూడు రోజులు ఆగవలసిన పరిస్థితే వస్తే నా వద్దకుగానీ లేదా నాలాంటి నోట్లో నాలుక లేని మరో సాధుస్వభావి ఇంటికిగానీ వెళ్లి వారి ఆతిధ్య మర్యాదలగూర్చి అదే పనిగా పొగడడం మొదలుపెట్టేవాడు. హోటల్ భోజనం వల్లవచ్చే అనర్ధాల గూర్చి అనర్గళంగా ఉపన్యాసం దంచేవాడు.

రెండు మూడు రోజులు ఆతిధ్య ఆశ్రయం పొంది వెళ్లిపోతూ''చూడమ్మా చెల్లాయి...నెల్లూరు మొలకొలుకులు గూర్చిన ప్రసిద్ధి తెలుసు కదా! అవి ఎప్పుడు కావాలనించినా ఈ అన్నయ్యను అడగటానికి మొగమాటపడవద్దు, ఒక బస్తా బియ్యం లారీలో వేసి పంపుతాను'' అంటూ మాట వరసకు అనేవాడు. ఈ ఉట్టుట్టి ఒక బస్తా బియ్యానికి ఏ చెల్లాయి ఆశపడదని అతనికి బాగా తెలుసు.

అయ్యొయ్యో..పిసినారుల విషయం ప్రస్తావిస్తూ పరిశుద్ధుడైన ఆ శాంతకుమార్ విషయం మర్చిపోయామే; సారీ;

ఆరు సంవత్సరాల క్రితం అంటే శాంతకుమార్‌కు ఇరవై ఆరు సంవత్సరాల వయస్సున్నప్పుడు వివాహం జరిగిందిట. అతను కోరుకున్నందువల్ల కాదు ఆ వివాహం జరిగింది. శాంతకుమార్‌కు అయిదారు సంవత్సరాల వయస్సున్నప్పుడు అతని తండ్రి తల్లిని విడిచి వెళ్ళిపోయాడట. కానీ, ఇప్పటికీ తండ్రిని గూర్చిన భయంకర స్వప్నాలు అతనికి వస్తూనే ఉంటాయి. పక్కా తాగుబోతైన ఆ తండ్రి తల్లిని ఎప్పుడూ హింసిస్తూనే ఉండేవాడు. శాంతకుమార్‌ను గానీ, రెండు సంవత్సరాల చిన్నదైన చెల్లాయినిగానీ ఆ తండ్రి ఏనాడూ ఆప్యాయంగా ఎత్తుకొని ఎరుగడు. ఆ పసి వయస్సులోనే అతని మనసులో రెండు విషయాలు నాటుకుపోయాయి. పురుషుడెవ్వడూ స్త్రీని హింసించగూడదన్నది ఒకటైతే, రెండోది మగవాడెప్పుడూ సౌమ్యుడుగానూ, క్షమాశీలుడుగానూ ఉండాలన్నది. దానికోసం ఎన్ని త్యాగాలను చేయటానికైనా అతను సంసిద్ధుడుగా ఉన్నాడు. పదో తరగతి వరకూ ఎన్నో కష్టాలు పడి అతన్ని చదివించింది తల్లి. పై చదువులు చదవటం ఇహ సాధ్యం కాదని తెల్సుకొని శాంతకుమార్ మోటార్ మెకానిక్ షాపుల్లో పనిచేయటం ప్రారంభించాడు. రూపవతి, గుణవతి అయిన చెల్లెలు సుకన్యను మెట్రిక్‌లేషన్ పాస్ చేయించటానికి గూడా ఎన్నో కష్టాలను అనుభవించాడు.

ఉన్నంతలో ఉన్నతమైన సంబంధం తెచ్చి చెల్లాయికి వివాహం జరిపించాలన్నది అతని ఆశయం. అతని తల్లి ఎప్పుడూ మధనపడేది ఈ విషయం గూర్చే. తగిన కట్నం ఇవ్వకుండా ఆడపిల్లకు పెళ్ళి చేయటం అంత తేలికైన విషయం కాదని అతనికి తెల్సు. ఇరవైమూడు నిండినా ఆమెను పాణిగ్రహణం చేయటానికి ఒక్క యువకుడు కూడా ముందుకు రాలేదు. ఈ పరిస్థితులిట్లా ఉండగా...

శాంతకుమార్‌కు ఒక పెండ్లి సంబంధం వచ్చింది. ఆ అమ్మాయి పేరు సరళకుమారి. ఈ పేరు తొలిసారి విన్నప్పుడే ఆ అమ్మాయి పట్ల ఒక ప్రేమభావం ఏర్పడింది శాంతకుమార్‌కు. ఆ అమ్మాయినిగాని, ఆమె ఫోటోనిగానీ చూడకుండా ఆమె పట్ల అంతగా ఎట్లా ఆకర్షింపబడ్డావని ఎవరైనా అతన్ని ప్రశ్నిస్తే, ఆ పేరుగల అమ్మాయి ఆకర్షణీయంగా ఉండకుండే అవకాశమే లేదని, ఒక వేళ ఉన్నా తన కెటువంటి అభ్యంతరం లేదని శాంతకుమార్ తెలియజేస్తాడు. అయితే సుకన్య వివాహం జరిగేంతవరకూ తన పెళ్ళి ప్రసక్తే లేదని అతనికి చెప్పటం జరిగింది. సరళకుమారి తరుపువాళ్ళకి ఇదొక సమస్యగానే అన్పించలేదు. కారణం శాంతకుమార్‌కు ఇద్దామనుకొనే కట్నం ఏభైవేలు ముందుగానే ఇవ్వటానికి వాళ్ళు సిద్ధంగా ఉన్నారు గనుక. ఆ డబ్బుతో సుకన్య పెళ్ళి జరిపించటానికి తమకెట్టి అభ్యంతరం లేదని వాళ్ళు తెలుపటంతో శాంతకుమార్‌కు, తల్లికి అవధులు లేని ఆనందం కల్గింది. సుకన్య వివాహం ఘనంగా జరిగింది. ఉపాధ్యాయ వృత్తిలో ఉన్న మార్కండేయుడనే యువకుడు వరుడు. అడ్వాన్సుగా వచ్చిన ఏభైవేలే గాక, అదనంగా మరొక ముప్పైవేలు కూడా చెల్లెలు వివాహం కోసం శాంతకుమార్ ఖర్చు చేశాడు.

ఆ అడ్వాన్స్ కట్నం పెళ్ళి కూతురును మరింత వేచి

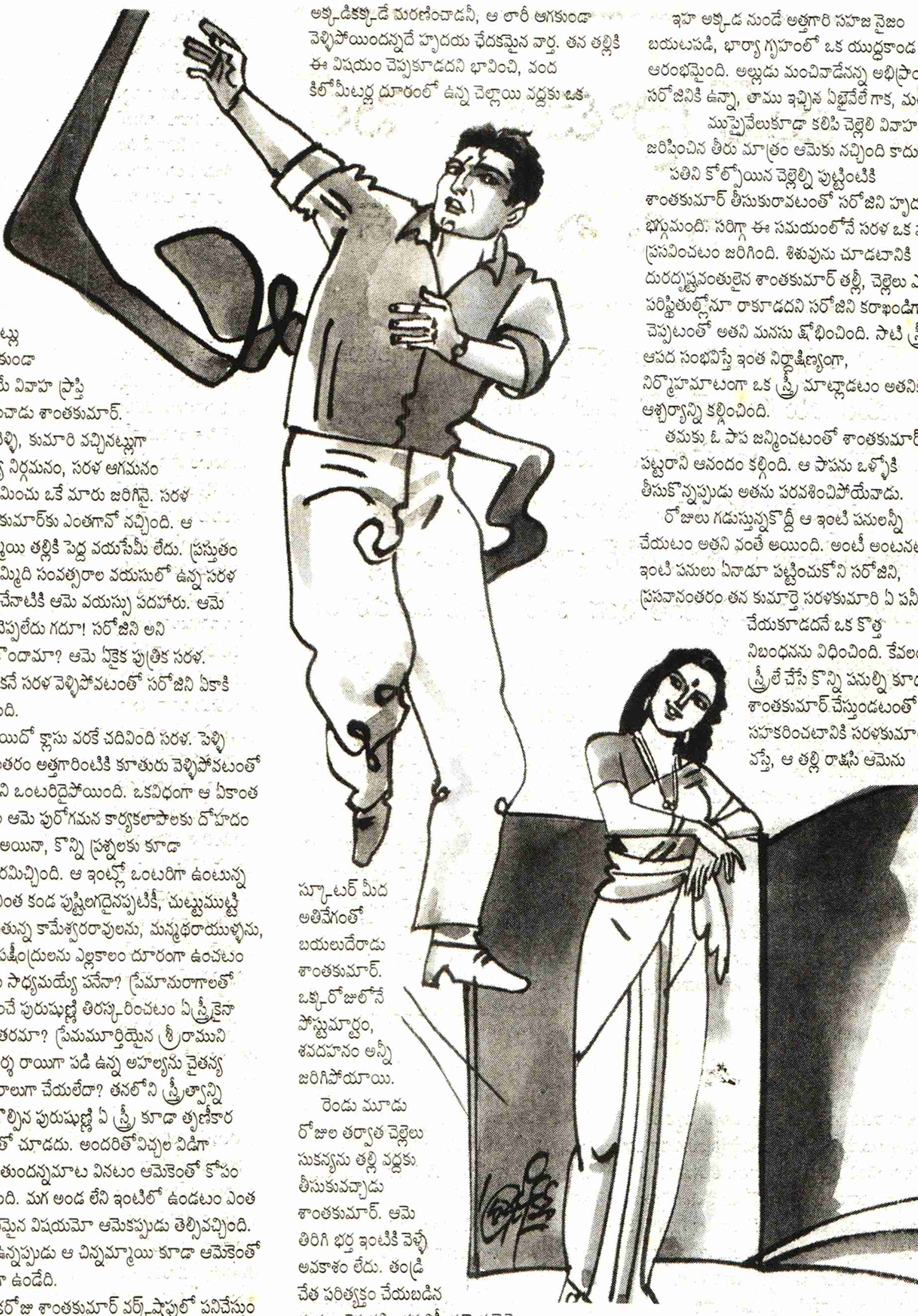

ఉండేట్లు చేయకుండా శీఘ్రమే వివాహ ప్రాప్తి కలిగించాడు శాంతకుమార్. కన్య వెళ్ళి, కుమారి వచ్చినట్లుగా సుకన్య నిర్గమనం, సరళ ఆగమనం ఇంచుమించు ఒకే మారు జరిగినై. సరళ శాంతకుమార్‌కు ఎంతగానో నచ్చింది. ఆ అమ్మాయి తల్లికి పెద్ద వయసేమీ లేదు. ప్రస్తుతం పందొమ్మిది సంవత్సరాల వయసులో ఉన్న సరళ జన్మించేనాటికి ఆమె వయస్సు పదహారు. ఆమె పేరు చెప్పలేదు గదూ! సరోజిని అని చెప్పుకొందామా? ఆమె ఏకైక పుత్రిక సరళ. అందుకనే సరళ వెళ్ళిపోవటంతో సరోజిని ఏకాకి అయింది.

అయిదో క్లాసు వరకే చదివింది సరళ. పెళ్ళి తదనంతరం అత్తగారింటికి కూతురు వెళ్ళిపోవటంతో సరోజని ఒంటరిదైపోయింది. ఒకవిధంగా ఆ ఏకాంత జీవితం ఆమె పురోగమన కార్యకలాపాలకు దోహదం చేసేదే అయినా, కొన్ని ప్రశ్నలకు కూడా ఆస్కారమిచ్చింది. ఆ ఇంట్లో ఒంటరిగా ఉంటున్న ఆమె ఎంత కండ పుష్టిలగదైనప్పటికీ, చుట్టుముట్టి తిరుగుతున్న కామేశ్వరరావులను, మన్మథరాయుళ్ళను, ప్రేమ పక్షీంద్రులను ఎల్లకాలం దూరంగా ఉంచటం ఆమెకు సాధ్యమయ్యే పనేనా? ప్రేమానురాగాలతో సమీపించే పురుషుణ్ణి తిరస్కరించటం ఏ స్త్రీకైనా సులభతరమా? ప్రేమమూర్తియైన శ్రీరాముని పాదస్పర్శ రాయిగా పడి ఉన్న అహల్యను చైతన్య వంతురాలుగా చేయలేదా? తనలోని స్త్రీత్వాన్ని మేలుకొల్పిన పురుషుణ్ణి ఏ స్త్రీ కూడా తృణీకార భావంతో చూడదు. అందరితోవిచ్చల విడిగా తిరుగుతుందన్నమాట వినటం ఆమెకెంతో కోపం కల్గిస్తుంది. మగ అండ లేని ఇంటిలో ఉండటం ఎంత దుర్భరమైన విషయమో ఆమెకప్పుడు తెల్సివచ్చింది. సరళ ఉన్నప్పుడు ఆ చిన్నమ్మాయి కూడా ఆమెకెంతో తోడుగా ఉండేది.

ఒకరోజు శాంతకుమార్ వర్క్‌షాపులో పనిచేస్తుండగా దారుణమైన వార్త వాయువేగంతో వచ్చి చేరింది. లారీ ఒకటి ఢీ కొనటం మూలంగా మార్కండేయులు అక్కడికక్కడే మరణించాడనీ, ఆ లారీ ఆగకుండా వెళ్ళిపోయిందన్నదే హృదయ ఛేదకమైన వార్త. తన తల్లికి ఈ విషయం చెప్పకూడదని భావించి, వంద కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న చెల్లాయి వద్దకు ఒక స్కూటర్ మీద అతివేగంతో బయలుదేరాడు శాంతకుమార్. ఒక్కరోజులోనే పోస్టుమార్టం, శవదహనం అన్నీ జరిగిపోయాయి.

రెండు మూడు రోజుల తర్వాత చెల్లెలు సుకన్యను తల్లి వద్దకు తీసుకువచ్చాడు శాంతకుమార్. ఆమె తిరిగి భర్త ఇంటికి వెళ్ళే అవకాశం లేదు. తండ్రి చేత పరిత్యక్తం చేయబడిన వృద్ధురాలైన తల్లి, భర్తృవిహీనయైన చెల్లెలు వీళ్ళిద్దరి భారాన్నీ ఆ జన్మాంతం మోయవలసిన పరిస్థితి ఏర్పడింది శాంతకుమార్‌కు.

ఇహ అక్కడ నుండే అత్తగారి సహజ నైజం బయటపడి, భార్యా గృహంలో ఒక యుద్ధకాండ ఆరంభమైంది. అల్లుడు మంచివాడేనన్న అభిప్రాయం సరోజినికి ఉన్నా, తాము ఇచ్చిన ఏభైవేలే గాక, మరో ముప్పైవేలుకూడా కలిపి చెల్లెలి వివాహం జరిపించిన తీరు మాత్రం ఆమెకు నచ్చింది కాదు.

పతిని కోల్పోయిన చెల్లెల్ని పుట్టింటికి శాంతకుమార్ తీసుకురావటంతో సరోజిని హృదయం భగ్గుమంది. సరిగ్గా ఈ సమయంలోనే సరళ ఒక పాపను ప్రసవించటం జరిగింది. శిశువును చూడటానికి దురదృష్టవంతులైన శాంతకుమార్ తల్లీ, చెల్లెలు ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ రాకూడదని సరోజిని కరాఖండిగా చెప్పటంతో అతని మనసు క్షోభించింది. సాటి స్త్రీలకు ఆపద సంభవిస్తే ఇంత నిర్దాక్షిణ్యంగా, నిర్మొహమాటంగా ఒక స్త్రీ మాట్లాడటం అతనికి ఆశ్చర్యాన్ని కల్గించింది.

తమకు ఓ పాప జన్మించటంతో శాంతకుమార్‌కు పట్టరాని ఆనందం కల్గింది. ఆ పాపను ఒళ్ళోకి తీసుకొన్నప్పుడు అతను పరవశించిపోయేవాడు.

రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ ఆ ఇంటి పనులన్నీ చేయటం అతని వంతే అయింది. అంటీ అంటనట్లుగా ఇంటి పనులు ఏనాడూ పట్టించుకోని సరోజిని, ప్రసవానంతరం తన కుమార్తె సరళకుమారి ఏ పనీ చేయకూడదనే ఒక కొత్త నిబంధనను విధించింది. కేవలం స్త్రీలే చేసే కొన్ని పనుల్ని కూడా శాంతకుమార్ చేస్తుండటంతో సహకరించటానికి సరళకుమారి వస్తే, ఆ తల్లి రాక్షసి ఆమెను అడ్డగించేది. తన స్వంత ఇంటికిపోయి తల్లిని, చెల్లాయిని చూసి రావటానికి అతనికి అనుమతి

లభించేది కాదు. ఈ కారణంగానే వర్క్‌షాప్ నుండే రహస్యంగా తన ఇంటికిపోయి వస్తుండేవాడు. అతనికిచ్చిన కట్నం డబ్బుగూర్చి రోజూ దెప్పిపొడిచేది సరోజిని.

★★★

ఇటువంటి విషాధ భారాన్ని మోస్తున్న పరిస్థితుల్లోనే ఒక ఎక్స్‌పర్ట్ మెకానిక్‌గా నా షాపునకు అప్పుడప్పుడు వస్తుండేవాడు శాంతకుమార్. పనిలో అతను చూపెట్టే శ్రద్ధ, నైపుణ్యం, ఆసక్తులేగాక, అతని ముఖంలో తొణికిసలాడే వినయం కూడా నన్నెంతగానో ఆకట్టుకొంది. నా వర్క్‌షాప్‌లోనే శాశ్వతంగా ఉండిపోవల్సిందిగా అతన్ని కోరాను. తనకు కావాల్సిన డబ్బు కోసమే రెండు మూడు షాపుల్లో పనిచేయాల్సి వస్తున్నదని అతను తెలియజేసినప్పుడు, ఆ డబ్బంతా నేనే ఇస్తాననీ, శాంతకుమార్‌కు చెప్పాను. నెలకు తానింత సంపాదిస్తున్నానని అతను నసుగుతూ వెల్లడించినప్పుడు, అంతకంటే అధికంగానే ఇస్తానని నేను సంతోషంతో తెలియజేశాను. దీనితో శాంతకుమార్ శాశ్వతంగా పనిచేయటానికి నా వద్దకే వచ్చాడు.

ఇతర మెకానిక్‌లకు ఏమైనా సందేహాలొస్తే శాంతకుమార్‌నే అడిగి తెల్సుకొనేవారు.

ఆ నెలాఖరున జీతం నేను ఇస్తున్నప్పుడు, అడ్వాన్సుగా అతను తీసికొన్న డబ్బును తిరిగి ఇవ్వబోయేవాడు. అలాంటి సందర్భాల్లో...''ఫర్వాలేదు బాబూ..నేనిచ్చిన డబ్బు అప్పుగా చూడకు. అది నీకు న్యాయంగా రావాల్సిందే'' అని నేను అంటున్నప్పుడు , అతను పేలవంగా నవ్వుతూ ''సర్; ఇట్లా అయితే అవసరమైన పరిస్థితుల్లోకూడా మిమ్మల్ని డబ్బు అడగలేను'' అని సమాధాన మిచ్చేవాడు.

''శాంతకుమారా.. ఈ వర్క్‌షాపు నీదేనని నీవెందుకు అనుకోకూడదు. ఇంత కష్టపడి నీవు పనిచేస్తున్నప్పుడు నీకిందులో భాగం ఉండదా! నీవు మాత్రం నన్నొక పరాయివాడిగా చూడకు. నేను నిన్ను నా స్వంత తమ్ముడిగానే భావిస్తున్నాను'' అని నేను చెప్తున్నప్పుడు అతని కన్నులు ధారాపాతంగా వర్షించేవి.

ఈ రోజు వెయ్యి రూపాయలు ఇచ్చేటప్పుడు తూలిపడిపోయి వెక్కి వెక్కి ఏడవటానికి కారణమేమిటని అతన్ని అడిగినప్పుడు మరింత పెద్దగా ఏడుస్తూ చెప్పాడు. ''ఈరోజు నువ్వు వెయ్యి రూపాయలు తెచ్చి ఇవ్వకపోతే నిన్ను పోలీసులకు పట్టిస్తాను. అని మా అత్త నన్ను గదమాయించింది.''

''పోలీసులకు పట్టివ్వటమేమిటి?'' అడిగాను నేను ఆశ్చర్యంగా.

''అధికకట్నం కోసం నా భార్యను నేను కొడుతున్నాననీ, అడ్డమొచ్చిన అత్తగారిని కూడా దెబ్బలు కొట్టాననీ

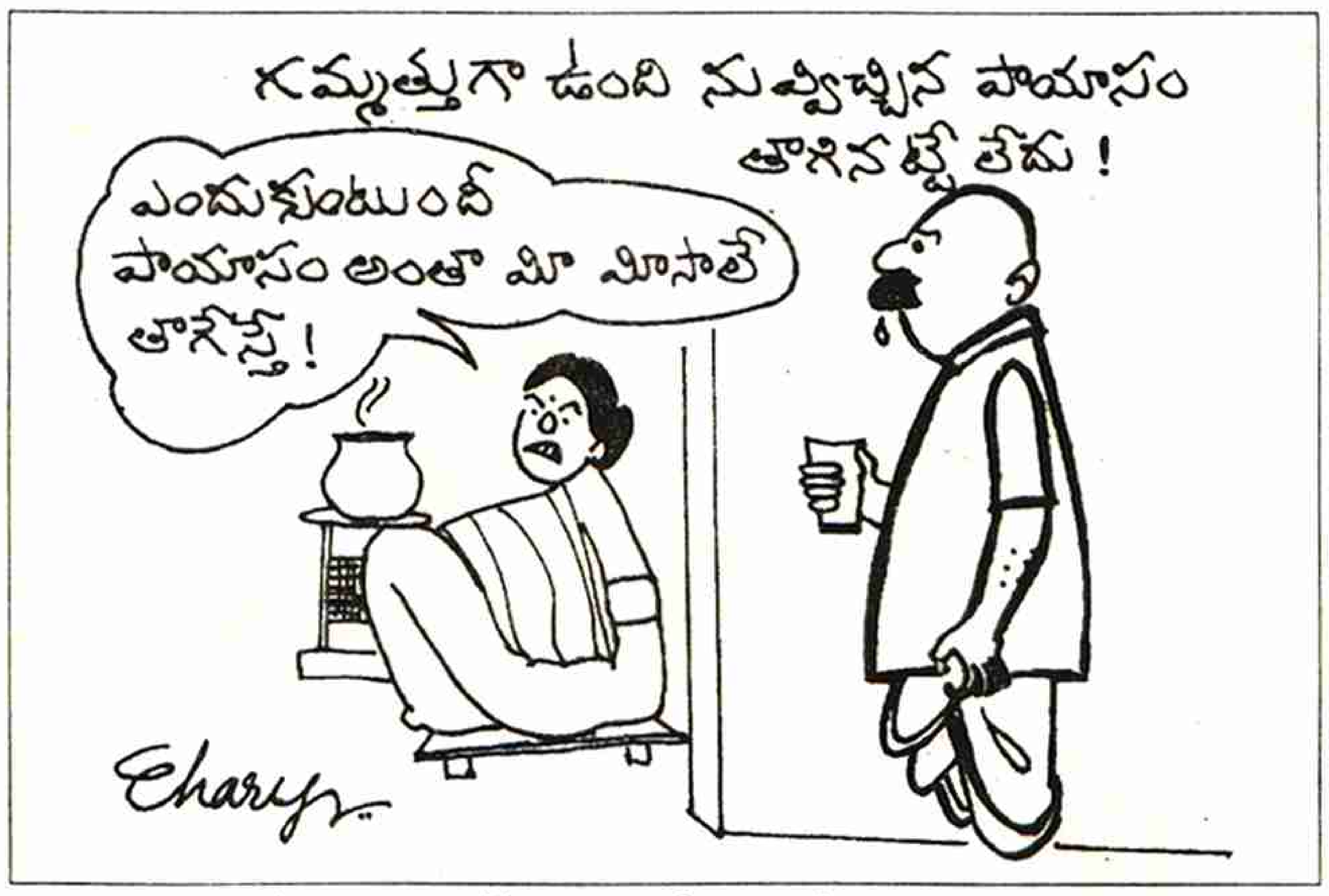

ఆరోపిస్తూ పిటిషన్ తయారుచేసి, దానిమీద నా భార్య సంతకం కూడా తీసికొని ఆమె తన వద్ద పెట్టుకొన్నది. అది పోలీసుల చేతుల్లోకి వెళ్తే నేను బెయిలు పైన రావటానికి కూడా వీలుపడదు. ఇదేగాక, పోలీసులలో కూడా ఆమెకు మంచి పలుకుబడి ఉంది.''

''కానీ నీ భార్య సంతకం ఎలా పెట్టింది? నీవంటే ఆమెకు ఇష్టం లేదా?''

''నేనంటే ఆమెకు ప్రాణం, కానీ తల్లిని చూస్తేనే వణుకుతుంది. వయసుకు తగ్గ జ్ఞానం కూడా ఆమెకు లేదు.''

''అంటే ఎల్లకాలం అత్తగారికి భయపడుతూనే జీవించాలా నీవు?''

''సార్; ఆమె పిటీషన్ పోలీసులకివ్వటమే మంచిది. ఎంత శ్రమించి పనిచేసినా ఎన్ని పైసలు సంపాదించినా నాకు మనశ్శాంతి లభించేదెప్పుడు? కనీసం జైలుకెళ్ళినా అది దొరుకుతుందేమో. నేనేంపాపం చేసుకుపుట్టానో, నాకక్కడ కూడా ప్రశాంతత లభ్యంగాక పోవచ్చు. జైల్లో నేను హాయిగా ఉంటే, నా రోగిష్టి తల్లి, చెల్లాయి ఇరువురూ ఎట్లా బ్రతుకుతారు?'' అంటూ అతను మళ్ళీ వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాడు.

''బాధపడకు తమ్ముడూ; ఇప్పటికే చాలా ఆలస్యమైంది. ఈ సమస్యకు ఏదో పరిష్కారం ఆలోచిద్దాం. ప్రస్తుతానికి నీవు ఇంటికి వెళ్ళు'' అని చెప్తూ నేనతన్ని ఆలింగనం చేసుకొని ఓదార్పుగా వీపు తట్టి పంపించాను.

అతని ధర్మ సంకటం గూర్చి నాకూ ఎంతో బాధ కల్గింది. తల్లీ చెల్లాయి విషయం ఆలోచించినప్పుడు అతనికి జైల్లో కూడా ప్రశాంతత లభించదని చెప్తున్నది వాస్తవమే అయినా, కూతుర్ని విడిచి అతను క్షణమైనా దూరంగా ఉండలేడన్నది మరింత వాస్తవం.

కట్నం గూర్చి ఎందరో అభాగ్య యువతులు నిరంతర వేదనను అనుభవిస్తూ జీవిస్తున్నారు. భర్తల కిరాతకత్వానికి బలైపోతున్నారు. మరికొందరు అభాగినులు ఆత్మహత్యల ద్వారా బ్రతుకుల్ని ముగించుకుంటున్నారు. ఇంకొందరు భర్తల దుర్మార్గపు కారాగారంలో కాలి బూడిపైపోతున్నారు.

ఇదేం విషాదం? ఇదేం క్రూరత్వం? ఇదేం పోయేకాలం? ఇందుకు ప్రతిగా మనిషిలోని అంతరాత్మ మేల్కోవాలి. ఈ రాక్షసత్వానికి, ఈ మృగతత్వానికి అంతం పలకాలి. ఈ విషయంలో విరుద్ధాభిప్రాయాలు వచ్చే వీలేలేదు.

ఇందుకొఱకే కొత్త నియమాలు, చట్టాలు, ఉమెన్ ప్రొటెక్షన్ సెల్‌లు, స్త్రీ సేవా సంస్థలు రూపొందించబడ్డాయి. ఈ కాలంలో అభాగ్యులైన అబలలకు రక్షణ నివ్వటానికి ఎన్నో సంరక్షణ సదుపాయాలున్నాయి. కానీ ఆడవాళ్ళ క్రూరత్వానికి గురి అయ్యే పౌరుష హీనులైన పురుషులకు ఎవరు సహాయం అందిస్తారు? స్త్రీల చేత వల్లమాలిన బాధలనుభవిస్తున్నానని చెప్పుకోవటానికి ఏ మగవాడికైనా సిగ్గుగానే ఉంటుంది. సిగ్గు విడిచి ఇట్లా చెప్పినా ఎవరూ నమ్మకపోవచ్చు. పైపెచ్చు ఆ స్త్రీ బాధితుడు అపహాస్యం పాలైపోతాడు.

ఈమధ్యనే ఒక దయనీయమైన కథను విన్నాను. కథ అంటే కేవలం కథ కాదు. వాస్తవంగా జరిగిన ఒక సంఘటన. రామనాథన్ ఒక సాధు బ్రాహ్మణుడు. చాలాకాలంగా ఒక ప్రైవేటు కంపెనీలో ఒక మోస్తరు ఉద్యోగం చేస్తున్నా ఒక్కసారైనా ఒక చీమనైనా నొప్పించని పరమ సాధువతడు. చూపులకు పెద్ద అందగాడు కాదు. ఫేషన్‌బుల్‌గా ఉండనే ఉండడు. అతని వయసిప్పుడు ఏభై ఏడు సంవత్సరాలు. చూడటానికి ఒక మాదిరిగా ఉండి, నవనాగరికంగా

కదిలించిన పాత్ర!

హాలీవుడ్ తాజా సంచలనం 'టైటానిక్' కలెక్షన్లలో రికార్డులతోపాటు ప్రపంచ వ్యాప్తంగా పెద్ద చర్చనీయాంశం అయిందన్న సంగతి రోజూ ఏదో ఓ వార్త ద్వారా వింటూనే వున్నాం కదా. బాలీవుడ్ జనాన్ని ఈ సినిమా ఎంతగా ఆకర్షించిందంటే- ప్రముఖ హీరోలు సైతం 'టైటానిక్' హీరో లియోనార్డో అంటే వీరాభిమానాన్ని పెంచుకుంటున్నారు. ఈ సినిమా చివరలో హీరో చనిపోతాడు. ఆ సీన్ చూసిన బాలీవుడ్ హీరో సంజయ్ దత్ పెద్దగా అరుస్తూ 'అతనెందుకు చనిపోవాలి?' అంటూ ఏడ్చేశాట్ట. అంతగా ఆ హీరో నటన సంజయ్‌ని కదిలించేసిందిట. ఇలాంటి సినిమాని తీసిన దర్శకుడు కేమరూన్ నిజంగా ధన్యుడు.

-జె.ఎం.

ఉన్నామనుకొనే అతని భార్య పరిమళ వయస్సు ప్రస్తుతం ఏభై సంవత్సరాలు. వీరిరువురి జాతకాల పొంతనమే ఏకైక దృష్టాంతమైన శర్మిల అనే కూతురు శ్రద్ధగా చదివి ఎం.బి.బి.యస్ పట్టాను పొందింది. సాంబారు పెరుగు అన్నాలు చక్కగా సమ్మిళితం అయినట్లు సౌమ్యత, సౌశీల్యతలు సంఘీభావం చెందిన ఒక వైష్ణవ బ్రాహ్మణ డాక్టర్‌ను కూడా ఆమె పొందగలిగింది. అతని పేరు అనంతకృష్ణన్ అని పెట్టినా కృష్ణునిలోని అనంత స్వభావ దోషాలేవీ అతనిలో లేవని అతని మిత్రులు చెప్తారు. ఒకే ముహూర్తంలో ఒకే వేదికపైన శర్మిళ అనంతకృష్ణన్‌ల వివాహం జరిగిందనే ఒకే కారణంతో ఆ ఇరువురూ ఒకటిగా జీవించగలిగారు. కానీ కేవలం ఎం.బి.బి.యస్ తో ఈ ఊరిలో ఉండి ఏం లాభం? ఆనాడెప్పుడో అమెరిగోవెస్పూసి రాత్రింబవళ్ళూ పడవనడుపుకొంటూ కాలిడిన ఆ భూభాగానికి, నీటితో సంబంధం లేని ఆకాశమార్గాన చేరిపోయారు ఈ నవదంపతులు.

రామనాథన్, ఆయన ధర్మపత్ని పరిమళ కూతురు అల్లునికి వీడ్కోలు చెప్పటానికి బేగంపేట ఎయిర్‌పోర్ట్ వరకు మాత్రమే వెళ్ళారు. దీనికోసం బాంబే వరకు వెళ్ళి వచ్చేంతటి ఆర్థికస్తోమత వారికి లేదు.

రామనాథన్ పరిమళ మధ్య పొడచూపే అభిప్రాయ భేదాలు వాళ్ళ వివాహానంతరమే ప్రారంభమైనాయి. ఎందుకంటే పెళ్ళికి ముందు వారిరువురికీ ఎటువంటి పరిచయం లేదుగాబట్టి. పెళ్ళిచూపుల నాటినుండీ రామనాథన్‌కు పరిమళ పట్ల ఇష్టమేర్పడింది. అదే సమయం నుండీ ''నన్ను పెండ్లాటటానికి ఇతడే రావాలా? సాక్షాత్తూ ఆ కుచేలుడే వచ్చి ఉంటే మరింత బాగుండేది'' అనే నిస్పృహభావం పరిమళలో ఏర్పడింది. ఎన్ని పెళ్ళి సంబంధాలు వచ్చినా అవ్వన్నీ నిష్ప్రయోజనం అయినందువల్లా, ఆమె వయసుకూడా ఇరవైనాలుగు దాటటం వల్లా, రాముడనిగాదు, కృష్ణుడనికాదు జందెం ధరించిన ఏవ్యక్తినైనా వివాహమాడటానికి సిద్ధపడే స్థితికి వచ్చింది. అందుకే ఈ వివాహానికి అయిష్టతతోనే అంగీకరించింది. ఆమె కలల్లోని నాయకుని లక్షణాలేమిటంటే..పొగత్రాగాలి, విస్కీ తాగాలి, మోటార్ సైకిళ్ళుగాని, స్కూటర్లుగాని అతివేగంగా నడపాలి, అప్పుడప్పుడు తనను చికెన్ తినేట్లుగా బలవంత పెట్టాలి, సినిమాస్టారులా ఉన్నావంటూ తనను పొగడాలి....అయితే రామనాథన్ అతి సాధారణ సాధు బ్రాహ్మణుడు కావటం వల్ల ప్రథమంలో ఏర్పడ్డ

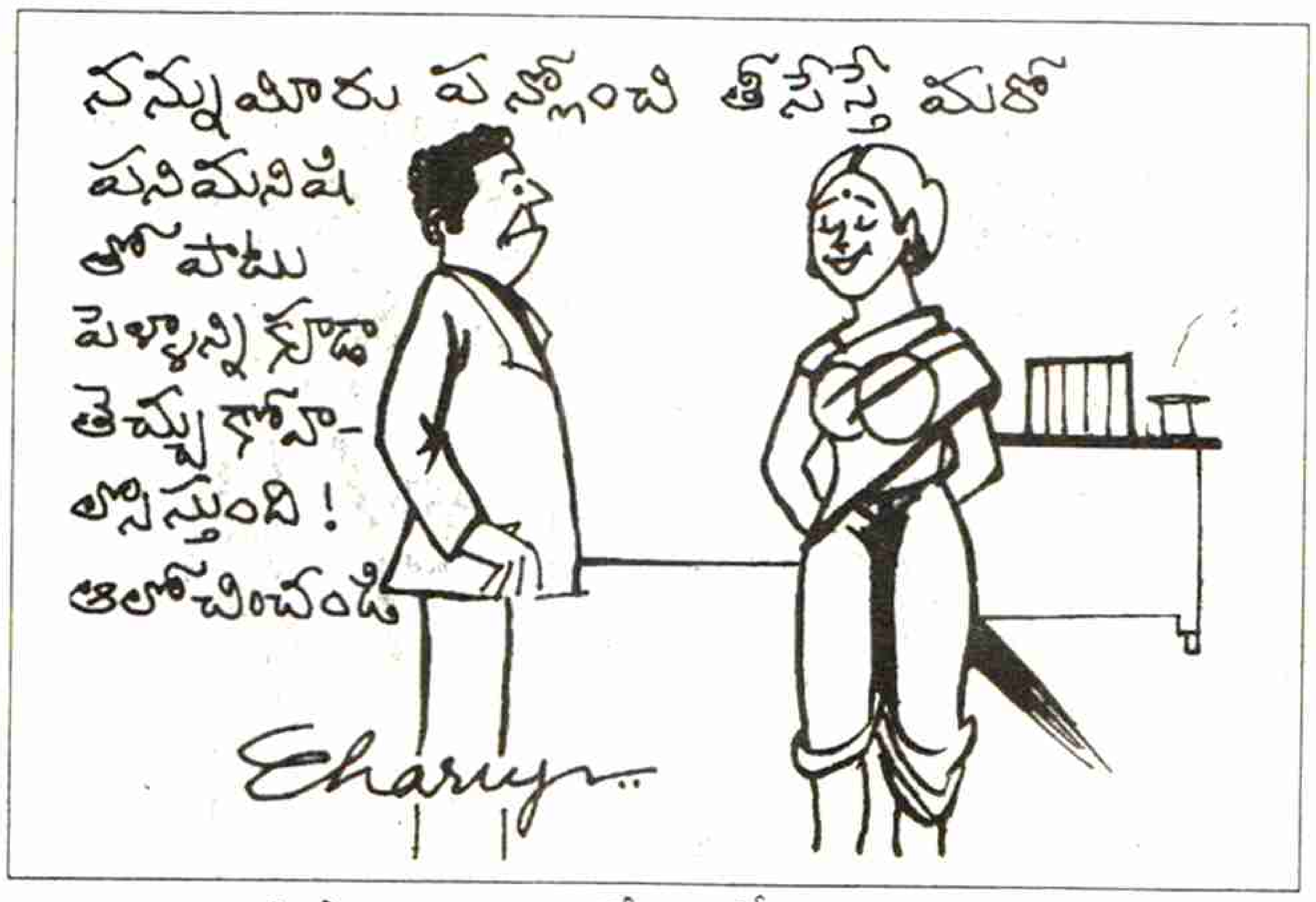

తిరస్కారభావం ఆమెలో ఇప్పటికీ కొనసాగుతూ వస్తూ ఉంది. అది ఇప్పటికీ వృద్ధి చెందుతూనే వచ్చిందిగాని, తగ్గటానికి రామనాథన్ ఎటువంటి అవకాశం ఇవ్వలేదు. శర్మిలను ప్రసవించిన తర్వాత ఇతని అంశాన్ని ఇహమోయటం తన వల్లకాదనుకొంటు ఆమె వెళ్ళి కుటుంబ నియంత్రణ శస్త్ర చికిత్స చేయించుకోవటం జరిగింది. ఈ విషయంలో భర్త అభిప్రాయాన్ని కూడా ఆమె తీసికోలేదు. ఆమె ఎంత అవమానకరంగా వ్యవహరించినా అతనికి మాత్రం ఆవేశం వచ్చేదికాదు. హిమాలయంలా అతనిది ఎటువంటి ఘర్షణకు తావీయని చల్లని స్వభావమే అయినా ఆమె మాత్రం అతనిపట్ల విద్వేష వైఖరినే ప్రదర్శించింది.

విమానాశ్రయం నుండి వెలుపలికి వచ్చిన పరిమళ భర్తతో ఒక పలుకైనా పలకకుండా ఆటో మీద వెళ్ళిపోయింది. బిత్తరపోయిన రామనాథం మరో ఆటో మీద ఇంటికి చేరేడు.

ఆరోజు సాయంత్రం వరకూ పరిమళ ఇంటికి రాలేదు. ఆమె గూర్చిన వివరాలు ఎవరిని అడగాలి, ఏమని అడగాలి అనే బాధలో అతనున్నాడు. సాయంత్రం అయిదున్నర గంటలై ఉంటుంది...ఒక కానిస్టేబుల్ వచ్చి ''ఇన్‌స్పెక్టర్‌గారు మిమ్మల్ని పోలీస్‌స్టేషన్‌కు తీసుకురమ్మన్నారు'' అన్నాడు రామనాథన్‌తో. ఎన్నో భయాలతో, వణికే శరీరంతో కానిస్టేబుల్ వెనుక స్టేషన్‌కు వెళ్ళాడు. ఆ ఇన్‌స్పెక్టర్ చాలా మంచివాడు.

''ఏం స్వామీ..ఇంకా మీ వీర్యశక్తి తగ్గలేదా?'' అని నవ్వుతూ అడుగుతూ ఒక కాగితాన్ని రామనాథన్ చేతికిచ్చాడు. అది పరిమళ చేతి వ్రాతతో ఉన్న ఒక పిటీషన్. గత ఇరవై ఆరు సంవత్సరాల నుండీ రామనాథన్ తనను శారీరకంగా, మానసికంగా, ఎంతో బాధ పెడుతున్నాడనీ, ఇక కొద్దికాలం అతనితో సంసారం చేయటం జరిగితే తనను అంత మొందిస్తాడనీ, లేకపోతే తనకు ఆత్మహత్యే శరణ్యమవుతుందనీ, ఈ కారణం వల్లనే తాను స్వయంగా భర్త ఇల్లు వదిలి వచ్చిందనీ, రామనాథన్ వల్ల తనకు ప్రాణాపాయం జరగకుండా తనకు రక్షణ కల్పించాలనీ ఆ విజ్ఞాపన పత్రంలో ఆమె పేర్కొన్న సారాంశం. అది చదువుతున్నప్పుడు రామనాథం కన్నుల నుండి వేడినీరు వర్షించింది. అతని పట్ల జాలి చూపుతూ ఇన్‌స్పెక్టర్ ''స్వామీ ఏమిటిది..ఏడవకండి..నేను మీపైన కేసేమీ రిజిష్టర్ చేయటం లేదు. ఆమె మాటల్ని బట్టి, ముఖ భంగిమల్ని బట్టి అసలు రోగమేమిటో నాకర్థమైంది. ఆమెతోపాటు ఆమె బ్రహ్మచారి తమ్ముడు కూడా వచ్చాడు. ఇప్పట్నుంచి ఆమె అతనింట్లోనే ఉంటుందిట. మీరేం బాధపడకండి. కొంతకాలం మీరు ఒంటరిగా ఉండండి. ఆ బ్రహ్మచారి ఇంటి చాయలకు పోకండి. కొద్దికాలం తర్వాత ఆమే స్వయంగా మీ వద్దకు వస్తుంది.'' అని చెప్తూ రామనాథన్‌ను ఊరడించాడు.

ఇటువంటివి ఎన్నో సంఘటనలు మన సమాజంలో నిత్యం జరుగుతూనే ఉన్నాయి. మనుషులలో మంచివారూ చెడ్డవారూ ఉంటారని చెప్తున్నప్పుడు అది స్త్రీలకైనా పురుషులకైనా సమానంగా వర్తిస్తుంది.

వివాహం జరిగి ఏడు సంవత్సరాలు పూర్తిగాని భర్తలందరూ భార్యలపట్ల అణకువ కలిగి ఉండాలన్న భయాందోళనను కల్గించే చట్టముంది. దీని కొఱకు ప్రత్యేక పోలీసు విభాగముంది. ఉమెన్ ప్రొటెక్షన్ సెల్ ఉంది. వాస్తవంగా సంభవించే విషయాలను పరిశీలించి మన శాంతకుమార్, రామనాథన్‌ల వంటి స్త్రీ బాధిత దయార్హులైన పురుషులకోసం మెన్ ప్రొటెక్షన్ సెల్‌ను ఏర్పాటు చేసే అవసరం ఎంతైనా ఉంది.

★

కూతురిపై ప్రేమ!

శ్రీదేవికి తన కూతురు జాన్వి అంటే వల్లమాలిన ప్రేమ అని అనేక సందర్భాలలో నిరూపించుకుంటూనే వుంది. ఇటీవల జాన్వి తొలి బర్త్‌డే పార్టీని అత్యంత ఘనంగా జరిపిన శ్రీదేవి తన కూతురుకి కావాల్సిన వస్తువులు, బట్టలు లాంటి వాటిని ఎంతో ఏరి కోరి మరీ కొంటుందిట. ఇప్పటికే కుప్పలు కుప్పలుగా బట్టలతో నిండిపోయిన జాన్వి వార్డ్ రోబ్‌లో అన్నీ లండన్ నుంచి తెప్పించిన డ్రస్సులే వున్నాయిట. అలాగే చాలా వరకు విదేశీ వస్తు సామగ్రులనే తన కూతురుకి సమకూరుస్తుందిట. అతి జాగ్రత్తగా జాన్వి ఆలనాపాలనా చూసుకుంటున్న శ్రీదేవి ఈ ఏడాది అంతా ఇలాగే ఆమెతో గడిపి వచ్చే 1999లో తిరిగి తెరపై రావడం గురించి ఆలోచించవచ్చని బాలీవుడ్ వార్త.

-జె.ఎం.